

J. M. Hansen: Det Medlem af Mindretallet, som har havt Ordet i denne Sag, har omtalt den af Fleertallet foreslaaede Bestemmelse, at Embedsmænd, som have en Gage under 300 Rd., skulde nyde samme Tillæg som de, der have 300 Rd., og har indvendt derimod, at dette vilde være en Afvigelse fra Lovens Princip. Omendkjønt jeg nu ikke finder en saadan Grund afgjørende, naar der ibrigt var Grund til at vedtage Forslaget, saa skal jeg dog tillade mig at bemærke, at jeg ikke kan give den ærede Rigsdagsmand Ret i den af ham udtalte Anskuelse. Loven indrømmer jo nemlig en Understøttelse paa Grund af Dyrtiden, og det er dens Princip at yde de lavere Lønninger et større procentvis Tillæg, end de høiere, og det er saaledes i god Samklang med dette Princip, naar man siger, at de, som have Lønninger under 300 Rd., skulle have samme Tillæg som de, der have 300 Rd. De førstnævnte Lønninger ere nemlig saa smaa, at der for dem, som ikke have andre Indtægter end saadanne Lønninger, er større Trang til en Understøttelse, der kan siges at være af nogen Betydning, end for dem, som have høiere Gage, og en Understøttelse, som var ringere end 60 Rd. for de gifte og 30 Rd. for de ugifte Embedsmænd, vilde jeg, navnlig for de meget lavt lønede Embedsmænds Bedkommende, ansee for at være omtrent det samme som Intet. Den ærede Rigsdagsmand sagde ogsaa, at man ved Mindretallets Forslag til en vis Grad vilde komme til at udjævne de forskjellige Lønninger; men jeg vil spørge den ærede Rigsdagsmand, om dette ikke ogsaa til en vis Grad kan siges at være Tilfældet med Hensyn til andre Bestemmelser i Loven, f. Ex. med Hensyn til de forskjellige pCt., der ydes i Forhold til de forskjellige Størrelser af Lønningerne. Naar man f. Ex. vil tage Hensyn til de Embedsmænd, som have mellem 800 og 1,000 Rd. Løn, og gaae ud fra, at Mindretallets Forslag bliver vedtaget, saa at der ogsaa skal tilkomme dem Understøttelse, saa vilde det ogsaa til en vis Grad være en Udjævning af Lønnen, at de, som havde 800 Rd., fik 900 Rd., medens de, som havde 1,000 Rd., intet Tillæg fik. Altsaa mener jeg, at denne Bemærkning ligesaafuldt

træffer den ærede Rigsdagsmands eget Forslag som Fleertallets. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede fremdeles, at det aldeles ikke hørte hjemme under denne Forhandling at tale om, at mange næringsdrivende Borgere ikke ere bedre stillede, da denne Lov aldeles ikke gaaer ud paa at tilstaae de næringsdrivende Borgere en Understøttelse; det Sidste har han Ret i, vi komme neppe nogenstunde til at tænke paa at give næringsdrivende Borgere, som have 800 à 1,000 Rd. i Indtægt, Understøttelse paa Grund af Dyrtiden, men jeg troer alligevel ikke, at en saadan Betragtning ligger saa aldeles udenfor det, hvormed her er Tale; thi det er alle disse næringsdrivende Borgere, som skulle bidrage til at yde denne Understøttelse, og jeg kan derfor ikke lade den Betragtning afvise, at det ligger meget nær at spørge om, hoormange af disse næringsdrivende Borgere der egentlig have en saadan Indtægt som den, hvormed her er Spørgsmaal.

Naar den ærede Rigsdagsmand til Forsvar for sit Forslag henviste til hvad der kunde være disse Mænd tilvant, og at der kunde være stor Sjælsstyrke til at gaae ind paa at affkaffe, hvad man havde vænnet sig til, saa maa jeg bemærke, at naar man var kommen saavidt i Verden, at man kunde siltage Menneskene for at vise nogen Sjælsstyrke i deres Liv og Vandel, idet man, naar de ikke uden Sjælsstyrke kunde opoffre, hvad de vare vant til at nyde, skulde skaffe dem det, saa havde den ærede Rigsdagsmand Ret, men jeg troer ikke, at dette Raisonnement passer, naar man kun anvender det paa en enkelt Klasse, og ikke paa alle Statsborgere. At man, naar man vænner sig til noget, som man mange Gange ikke kan skaffe sig, saa maa have Sjælsstyrke til at undvære det, mener jeg er saa ligefrem, at man nærmest maatte vente noget Sligt af Embedsstanden, thi man hører jo ved saa mange andre Leiligheder fremhævet, hvilken Sjælsstyrke og hvilken Opoffrelse Embedsstanden viser; jeg vil ikke nægte, at den ved mange Leiligheder gjør det, men derfor kan man ogsaa vente, at Embedsmanden hellere vilde vise den Sjælsstyrke for en Tid at undvære Gød og Andet, som kan undværes, end at modtage en Understøttelse af Staten. Naar den ærede